

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 4 (122)

КВІТЕНЬ

1955

ВЕСНЯНИЙ ПРИВІТ ВАМ, ЮНАЦТВО!

І приїде весна до вас, дороге юнацтво! Загляне в вікна ваші. Застане вас при столі за книжкою, чи писанням, далеко від рідної землі, за морями-океанами. Ясним промінням у вікна силне, зеленим листям зашумить, розворушить спокійне плесо ваших душ. Широки ми хвилями заграє воно, білими шумами заплінить, виринуть із дна ваших сердець скарби, давно туди заховані, збережені.

Надихає вас весна вірою і впевненістю, що сонце перемагає зиму, що життя сильніше за смерть. І будете хвилюватись чимось таємним, невідомим. Сірі дні на чужих землях наберуть нового блиску, в душах заструмлять нові джерела мрій і сподівань.

Пластовий звичай вітати весну — має свою велику, довголітню традицію. Десять років українське пластуство щорічно відсвятковувало свої Свята Весни, пов'язані із святкуванням свого патрона — Святого Юрія. В різних умовах доводилося відбувати ці свята. Після розв'язання Українського Пласту польською владою, пластування не зупинялося, Свята Весни не забулися. Замість пластових здвигів-зібрань, почали відбуватися в невеличких пластових гуртках таємні сходини — із своїм власним свято-юрійським змістом.

І тому, коли пластове товариство розсіпалося по всіх континентах світу — весняні і юрійські свята стали знову багатолюдними, весняні ватри розгорілися все міцнішим, все вищим полум'ям.

І цього року знову на наших Святах Весни зустрінуться з нами старі пластові друзі, що відбували ці свята вже багато разів, що запалювали пластові весняні ватри і в лісах України, і потому на узбіччях Альп, і востанне над ріками, озе-

рами чи в лісах, Америки, Канади, Аргентини, Австралії. Але на цьогорічному Святі Весни будуть і ті, що вперше зустрінуться із нашим святкуванням весни, святого Юрія, ті, що тільки входять у Велику Гру пластової романтики.

Усі разом хочемо знову радіти силою нашого росту, красою людського духа і природи, щастям переборювати небезпеки і захопленням добувати все нові успіхи, перемоги, цілі.

Хочемо ставати знову до Великої Гри, як усі ті, що на протязі двох десятиріч вели її, розігравали, закінчували — так, як найкраще могли, віддаючи всі свої сили, всю свою снагу, як наказувала їм честь Українського Пластуна. Збираючись знову до свят-весняних ватер, продовжуючи Велику Гру, хочемо віддати пошану всім відомим і невідомим пластовим героям, що до-

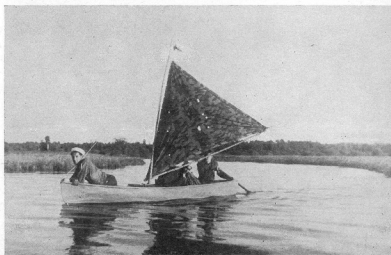
казали силу і стійкість своєї присяги: „Вірність Богові й Україні”.

Тому теж і цьогорічне наше свято весни — це тільки дальше мале звено у Великій Грі пластуна, це перевірка нашого вміння вести її, розіграти її так, як розіграли її вони — наші попередники: основники, провідники, впорядники.

Тож використовуємо, друзі, нашу участь в цьогорічному Святі Весни якнайкраще. Приготовуємося, ставимо до змагань, стараємося добути якнайкращі місця та осягні. Щоб першими були наші Курені.

Бо тільки ті, що хочуть іти вперед та здобувати нові і все кращі осягні й перемоги, тільки ті, що вірять у свої сили і в свою мету, тільки вони можуть принести користь Українському Пластові й Українській Нації.

Пл. розв. Я. Василькевич
з III-ого Куреня УТЮ в Нью Йорку

Човен „Шупак” випливає з „Дніпрового Лиману” (1953)

МОЇ ЗУСТРІЧІ З ШУХОМ

У ФІНАЛІ СТОМЕТРОВОГО БІГУ — 1927

Навколо шумів високий смерковий ліс. Безупинно співав пісню своїх предків, відвічних карпатських борів.

На легко-похилому узбіччі гори, велика лісова поляна — таборова площа заросла молоддю, що з'їхалася сюди на кілька днів з усіх закутин західньо-українських земель.

У незглибні синяві просторів усміхалося тепло золоте сонце, обняючи на бронзу гнучі тіла юних учасників першого пластового табору на Соколі.

Була неділя. Пообіддя уризначене на закінчення спортивних змагань.

Мені, правда, вже пошастило насолоджуватися перемогою і то навіть у двох змагках. Перші місця зі стусану кулею і мету диском призначено мені, а стрибком у довжину я визначив собі на піску — друге місце. Радість була велика не тільки для мене, але і для моїх друзів-пластунів із Стрия, бож чимало нових точок „сипнулося” до спільної мірки матернього куреня.

Одначе кожному змагуніві завжди мало перемог. І тому мене вабила, але й непокоїла остання точка змагань — фінал стометрового бігу.

До фіналу допущено трьох змагунів: один з Дрогобича, я з Стрия і третій — зі Львова. Та тільки цей третій здавався мені грізним противником.

Децю старший за мене, середнього росту, кріпкої будови, сонцем

загорілий бльондин був причиною моїх нервувань. Мої побуювання підсилювала якість суперника, що його з найбільшим напруженням оглядав загал друзів уже в передбіговому змазі. Блискавичний вибіг, довгий еластичний крок, праця м'язів та ритм рухів тіла — вказували на грізного противника. Надлюдське завзяття, безмежна впевненість та витривалість, залізна воля — перестерігали всіх, хто б зважувався його дорівнювати.

Але його пластова поведінка, пластова дружба та висока культура поволяли на завжди кожного, хто тільки раз із ним познайомився, хто тільки раз його побачив.

Суддя змагань — командант табору проф. Чмола різким свистом закликав змагунів на старт.

Справа припало місце смаглявому змагуніві з Дрогобича, зліва — був я і по середині — був він.

Перед нами довшезні дві шпалери зацікавлених облич таборовиків, що відмежовували дрібенько-контрастну біжню від корчів одного боку поляни аж на другий кінець коло кухні, що тоді ще коливою стояла.

Хвилина — і ямки до вибігу готові. Табір немов завмер, глуха тиша настала.

Чую — здається — гупання трьох сердець. Мимоволі завгажую, як очі сусіда пробігли по моему тілі. Може важить сили?

І була б німа тиша ще довго довжилася, якби не та зозуля, що десь

Човен „Запорожць” під час МВК над Голубиним Озером 1952 року

у густому лісі тільки тричі закувала і що їй перебив кос, висвітлюючи різно свою передвечірню молитву. Услід за ними спокійний голос судді:

— На-мі-сця!

Урочисто вступаючи в ямки, прикладаємо на одно коліно і руками торкаємо землі.

— Го-то-ві!

Коліно відривається від мурави, кадовб децю хилиться до переду. Сповнюють легені гірським повітрям і з жаждою перемоги дивлюся вперед.

— Ба-ух!

Падає стріля з коркової пістолі. Відриваються миттю ноги від ямок і швидко несуться три завзяття вперед.

Безупинний шум вітру пронизав незабаром захоплений гамір і крик глядачів. У хаосі вітровою шуму, стукотиння сердець і крику пластунів різко вирізнявалося безупинне: Шух! Шух! Шух!

Ще трохи, ще крок, ще два і забіліла стежка. Ось-ось, ось-ось і мені усміхнеться перес... Та непередбачений довгий стрибок сусіда, що піднявши руки вгору і ще в лету звернувшись трохи до права, лівою частинною грудей досягнув мети.

Це був спільний старт до однієї мети.

Тоді я знав, що мій суперник — це Роман Шухевич. Але не знав, що стане він колись генералом, командиром Української Повстанчої Армії Тарасом Чупринкою.

Була це моя перша зустріч із Шухом, як його кликали пластуни.

Пластова ватра в австралійському лісі 1933/54

ЛЕГЕНДА ПРО ПИСАНКУ СВЯТ-МИКОЛИ

Баба Марина йшла до хати зі свяченим. Паски в неї не було, ні колагчи, ні зозулі з перелетеними крилами, а писанок не годна була накресити, бо руки їй тряслися. Знала, який то репіт в хаті буде, як влучок — сирота побачить у кошику білі яйця. Шла й обтирала сльози рукавом сорочки. Як би так Андрійка дядько жив, то неодну потілку мала б дитина на Великдень!

Марина здоровила: „Христос Воскрес“ всіх Ісусів на перехрестях і цідувала підніжки святим у природолюбних калпичках. Привала до Свят-Миколи і давав заводити:

„Святеїкий мій, сонічко золотенке, оленуки срібляний, покраси моє яечка, бо Андрійко верещатиме, що страх!“

„Не заводи, Марино, дай мені свій кошелек!“ — сказав святий Микола. Зглянулася святі з калпички на стару. Одно яйце взяла Богородиця і розписала на ній церквою з дзвоницею. Ангели малювали свічки, а малий Ісус коники і зайчики. Свят — Микола почав красити своє яечко і покрасив собі геть вуса і бороду, як овечу вовну на ліжники. Його яечко стало плямисте, як полонина на провесні, з якої ще не цілком став сніг.

„Гм...“ думав Свят-Микола, що не любить давати будь-якої подарки. „Вже коли ця писанка є красна то хай вона має таку тверду лущинку, як лісовий горішок“. І він поклав писанку між другі в кошелік.

Баба Марина подякувала красенючку і пішла додому. Іде вона попри Облаз*, аж глип, а там стоїть собі Арідник**, пакає рогову люльку і моргає на неї, як на молодичо. Бабі запердо віддих зі страху.

„Що ж бабо Марино“, — каже «той», — „підеш зі мною подокатися?“

А в баби зуби вже докаються. Але що ж — треба йти, коли запрошує.

Арідник взяв свою писанку з пелюка, наповнену твердою смолою, а баба почала перебирати свої писанки: тої жалко, тої шкода, — вибрала ту, яку малював Свят Микола.

„За що цокаємося?“ — питає Арідника.

„За душу Андрійка“, — каже він. „Свят, свят, свят!“ — схаменулася стара. „Як ти за його душу, так

я — за його добру славу і довге життєчко на землі і вічне щастя в небі докаюся!“

Цок, цок — трісь! Арідника писанка роздулилася.

„Ну, коли вже Андрійкова душа дісталася ангелам, то докнімся за твою, стара“, заскреготав золотими зубами Арідник.

„Моя душа варта більше, як глечик червінців, але хай буде по твоєму“, — згодилася Марина і воркооче під носом: „Поможи, Свят — Микола!“

Цок, цок — трісь! Роздулилася на другім боці Арідникова писанка. Але відомо, що дідька скоро не позбудешся. Він добув з дзьобеньки другу писанку, новеньку й гарячу, як вогонь.

„Скажи тепер ти, Марино, за що хочеш цокатися“, — каже.

Марина думає й роздумує: й цього й того треба, але, вже найбільше такої рогової люлечки, як Арідник має!*

Коли Арідник почув, що вона на його люльку завзялася, згадав свою розбиту писанку і вівкнув:

„Люльки не дам тобі такі, бісова бабо!“ зареготав і зник їй з віч.

Марина перехрестилася і подрипала до хати. Коло ворині спіткнулася на глечик набитий чернівцями, як голубцями зі салом.

За перший чернівець Марина купила святому Миколі здоровеньку воскову свічку.

* Старі гуцулки люблять курити люльку.

ЯК ПОРОЗУМІВАЮТЬСЯ МЕТЕЛИКИ?

Переживаючи на селі молодим хлопцем я цікавився завжди природою. Спостерігав життя всяких тварин, що попадали мені під очі, та найбільше любувався метеликами, різними хрущиками, якіми околиця Перемішля була дуже багата. Також близькість Сяну та його долини, завжди досить багатих на риби, притягали мене до себе. Мої ферії минали в полі і лісі в товаристві моїх чотирьох вірних псів. Життя на селі є багате на різноманітні враження, але тільки для того, що має відкриті очі й серце. Сьогодні хочу записати одне спостереження про метеликів.

Якось раз у зимі зайшов я до шпихліра; це будинок, де ховається всяке зерно в особливих переродах. — Увійшовши туди, я побачив на стелі велику громаду метеликів в зимовому сні. За ступенями крильцями вони тісно один при одному, зачіплені лапками сильно до дерев'яної стелі тулилися до себе, якби захираюючи ті рештки тепла, що його взяли з літа. — Я здіймив одного, і в хаті поволі розігрів, він пробудився, та що далі з ним зробив я, вже не пригадую, правдоподібно відніс до товаришів.

Мене найбільше зацікавило те, що всі були однієї породи, дуже на весні посполиті і перші, які разом з капустяниками появляються, їх називано „адміралами“, укр. назва, мабуть, „крупів'яник“. Ще я досі дивуюся, як вони порозумілися що до місця зимового сну?

Д-р Степан Дмоховський

Груток українських юначок „Метелики“ в Сідней (Австралія) в жовтні 1954 року

* гора в Тюдіві в Карпатах

** гуцульський чорт

ЯК МИ БУДУВАЛИ ПЕРШОГО ЧОВНА?

З початком 1952 року в нашій гуртукі „Карпатські Орли” зродилася думка переходу до морських пластунів. Кожний прийняв цю думку з великою радістю і зараз же в програмах сходив ми стали відбудувати гуртки на морські теми. Але властиво наше існування, як морського гуртка, почалося на першій нашій М. В. К. над Голубиним Озером.

Тут і починається історія гуртка „Чорноморські Орли”, яка від самого початку зв'язана з човнами. Тому, що на таборі всі човни були визначені, ми вирішили на черговий свій табір придбати свої власні човни. Зпочатку думали ми купувати, але ціни човнів примусили нас відкинути такі пляни.

Після кількох сходив ми побачили, що нам нічого не лишилося, як будувати човна. За короткий час запанувала над гуртком „човнобудівельна гарячка”, і будова мала розпочатися якнайскорше. Під впливом однієї і тієї самої ідеї я також набрав охоти збудувати собі вітрильник. Любомир Пастушенко почав мріяти про свого вітрильного каяка, а в Олега Іванушева формувалися пляни на човен з мотором від машини до прання. На жаль останні два пляни ще не реалізовані.

17. січня 1953 року почалася будова гурткового човна. Накупили ми будівельного матеріалу і все пішло в рух. Різали, гнбювали і ліпили кожної суботи продовж кількох тижнів. Декому виглядало, що ті всі кавкалі не зложаться докупи. Іншим логічним виходом зі справи здавалася продаж всіх цих нарізаних „тубайфорів”, як складаного човна. Але з часом човен почав набирати форми і зникли всі деструктивні задуми. Трохи бракувало нам приладдя, але це не затримувало роботи. Деякі прилади приходилось купувати — інші по-

Наш скунер під час будування

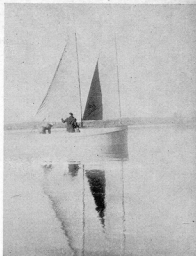
зичати. Електричну гнбярку позичили ми в одній фабриці човнів, а клямри в одного бувшого британського моряка, який з огляду на свій вік тепер буде човни.

Щодо самого човна, то, розуміється, це вітрильник. Тому, що він має два машти (більший ззаду), сам човен належить до типу вітрильників скунер. Виміри човна є 18 стіп довжини, на 6 стіп ширини, а найвищий машт має 24 стіпи. Передня половина човна є закри-

Човен збудований автором репортажу під час табору „Зелений Бір”.
(На фото: „Чорноморські орли” під час прогулянки)

О. Гаврилюк, ЧМ.

Наш скунер на озері Вабамун

та і творить собою кабіну. Для вигоди, в човні нема жадних лавок. Здовж цілого дна є киль, а не меч, як звичайно буває в човнах такої величини. Обидва вітрила разом мають 140 квадратних стіп.

Будували ми завзято цього скунера, але як прийшлося їхати на М. В. К. „Дніпровий Лиман” в літі 1953 року, то через фінансові „браки” човен був ще не закінчений. Але цим разом ми мали тільки одного визначеного човна, бо другий був власністю ст. пл. Є. Крумшина. Третій — мій, хоч ще не закінчений був уже придатний до плавання.

Після відбуття табору „Дніпровий Лиман” будова продовжувалась. Це вже було викінчування. Головний тубуб човна був готовий. Ще було треба все помалювати, зробити машти і шити вітрила.

НА МОРЕ

Я мушу іти на море — до хвиль, до блакитного неба —
Судно і полярна зірка — і більш нічого не треба.
Там вітер шепоче яскзу, там білі вітрила літають,
Там сонце світить ясніше і хвилі спокою не знають.

Я мушу іти на море, бо гострий гудок корабля
Жагучий, дзвінкий і звабливий — сильніший як воля моя.
І хочу лиш доброго вітру, хмарок на блакитному небі
І кілька веселих хлопців, що справні в кожній потребі.

Я мушу іти на море — до мандрівного життя
Щоб слухати крику мев і гострого вітру виття.
І казки веселої ждати від друга мого моряка,
Молодечих мрій і солодких снів, коли вахта скінчить ся важка.

Але тепер нас безпуну переслідувала „безфінансовість” і тому робота цілу зиму йшла дуже поамаду.

В 1954 році не повелось нам організувати табору і ціле літо вже готовий човен простояв на суші. Нарешті 31. жовтня пощастило нам спустити вперше нашого скунера на озеро Вабаум, яке є 50 миль на захід від Едмонтона.

І так закінчили ми будувати човна. Тепер може дехто з інших морських залог запитати, чи ми на цій будові скористали чи втратили. Без сумніву ми скористали. Поперше човен такої величини коштує від 500 до 700 доларів, а нас він коштував точно 282 долари і 71 цент. Подруге не один з нас тепер може сміло братись до будови човнів, включно з шиттям вітрил.

Щодо придбання фінансів то 114 доларів зложили самі члени залогу (нас є дев'ять), 50 доларів подарувала нам станична каса, а решта походить з нашої гурткової каси.

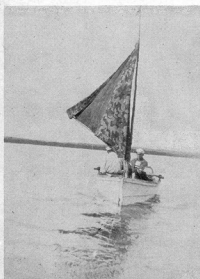
На закінчення може дати одну пораду від цілої нашої залогі іншим загалом: купувати човнів не оплачується, бо добрих дешевих човнів нема, найкраще будувати човни самому.

Павло Лукомський

ПОШИРЮЙТЕ

„МОЛОДЕ ЖИТТЯ”

МІЖ УКРАЇНСЬКИМ ЮНАЦТВОМ!

Човен „Піструг” пливе по озері Вабаумі під час табору „Дніпровий Лиман” 1953 р.

М. Заклинський

І В А Н Б А Л Ю К

Рідко в житті трапляється стрінути таку всебічно талановиту людину і такий сильний характер. Бо був він не лише аразковий стрілець і старшина, але також талановитий поет і вчений-початківець і громадянський діяч. Уже в такому молодому віці, 19 років, був він сильною особистістю і по своєму відчував світову дійсність. Ясніше, як другі, розумів він завдання, яке Стрільці взяли на себе, як перший

Гніворські „Лісові Маври” із зльками зробленими на забаву новацтва

від потлавського бою військову відділу у нашій зятяній боротьбі проти Московщини. Цікавився також політикою наших представників у Відні. Інформував про це стрільців і спонукував їх займати становища. Сам укладав письма, які У. С. С-и вирішали вислати до Головної Української Ради. Він обстоював енергійно в нашій тодішній політиці потребу соборництва, а саме, щоб Головна Українська Рада об'єдналася у Відні з товариством емігрантів з-над Дніпра, — Союзом Визволення України.

Походив із Бучаччини, з села Трибухівців. Безпосередньо перед війною склав гімназійну матуру. Як учень, із запалом читав і студював. Живо цікавився астрономією і бажав студіювати її в Англії. Тому й учився англійської мови. А що мав визначний талант до фізики й математики, то були в нього всі дані для цих студій. З вийнятком матеріальних, бо його батько був убогий селянин. Проявляв себе також в 7. і 8. класі як письменник. Писав гарні, глибокі поезії, оригінальні змістом і формою.

Вже в початках стрілецького воювання в Карпатах став він одним з найкращих провідників стеж. Згодом уважав до найважчих завдань, стараючись добре виконувати обов'язки Січового Стрільця. Заходив

зі стежею далеко, не зважаючи на небезпеку й перевтому стрільця, інколи ген поза лінію московських полевих сторожів, щоб принести вартісне звідомлення. Коли бачив у долині московські становища, рисував у нотесі плян ворожих окопів, розміщення артилерії і т. п. Заки старшина з бригадної команди пізнали якслід його геройську відвагу й обов'язковість, вони не хотіли просто вірити, що він справді був так далеко, в такому небезпечному місці, та все те бачив. Однак за кожним разом переконували, що його рисунок згідний з дійсністю.

Скоро став він четарем і заступником сотника Вітовського. Було це велике відзначення — стати старшиною серед У. С. С-ів, де було стільки талановитих і відважних. Однак він і далі носив кріса через плече і так само, як раніше, перший ішов у небезпеку, щоб дати приклад своїм стрільцям. І все мав при собі якусь вартісну книжку та читав у кожній вільній хвилині.

Воєнне щастя терпеливо служило йому майже цілий рік. Згинув 27. серпня 1915 р., коло Завалова над Золотою Липою, коли Стрільці проломлювали московську лінію. Не розвинувся і не виявив у творчості своєї рідкісної талановитості, не став визначним поетом і вченим, не провадив нашої нації, як один із передових діячів. Юнаком зложив буйну голову в боротьбі з одвічним ворогом.

Британські скавти вчаться в'язати вузли
Фото: World Scouting

ЗАЧАДИЛИ ГОРАМИ

(Закінчення)

І ранком дощ... Він немилосердно цяпотить з криші... В мене нема дощевика... Треба докинути до вогню дров, тому прожогом без сорочки у дощ... Командант картає й наказує тепло зодягтися. Вдягаю светер. Вогню курить димом, його повно в кімнати, в снігах...

Командант починає гутірку... Розказує про початки будови „Сокія”. Про ті призабуті вже тепер пісні, що там тоді народились. Я залам’явав одну „про ангела від старости”, що крадьма підглядав за пластунами, а яку співали на арію народної пісні про „комаря”... Всі ми сиділи, а то і стояли мовчки, заслухані в слова — спомини...

Несподівано Командант перервав гутірку, розглянувся по віднокрузії й промовив:

— Ну, хлопці, погода буде...

— Як це Ви знаєте, Пане Професоре? — питаємо.

— Дірка в небі е!... — і вказує Командант на дещо яснішу від решти хмарку...

Справді. Незабаром виглянуло ласкаве сонце з-поза хмар, звідкілься приплив вітрець та порозганяв рештки мряк... Підходимо на шпиль. Під самим верхом здоганяють нас оклики здолини... Це Стефко і Микола. Це вони, відставши вчора, відшукалися в лісі та, часто відпочиваючи, добрали підвечір до Крушельниці. Там переночували в стодолі і світанком, в дощ, вишшли здоганяти. Командант радий. Відбиває звіт, робить заявляги щодо

поведінки в терені, але не хвалить. Сьогодні, якби мені прийшлося відповісти на питання, чи Командант Чмола вмів хвалити, чи висловлювати признання словами, я, далебі, найшовся б в клопітливому положенні. Я не зумів би на це питання відповісти.

Як вже ми сиділи під обсерваційною вежею на шпилі Парашки, сказав мені Микола:

— Знаєш, я боявся і соромився стати перед Командантом нині. В мене, як тільки ми помітили вас здолю, зродилася думка завернути. Я подійвися з нею із Стефком. Він не хотів. В мене була тривога, як починав звітувати. Тепер, коли звіт вже за мною, знаю, що був би зробив велику дурницю, завертаючи нині... Я помітив у очах Команданта підчас звіту радість... Хоч Командант, не сказав ні одного слова похвали, чи признання нам, це було зайве. Це сказали Його очі, повні радості...

Такі признання дав Командант Чмола двом невірливим у мандраж юнакам. Може Командант не вмів висловлювати признань словами? Може, віроу, і вмів — але це мусліо бути за справді гарний і великий вчинок...

З верха Парашки чудовий вид: ... широка долина ріки Стрий тоне в золоті осіннього полудня. Сонце відбивається від золотих стернів, кипить між зеленню скошених отав, що десь напевно пахнуть в’ялістю бабиного літа... Воно доторкується ніжно до чорних ованиць озимини,

до бронзових картоплиськ... Десь, напевно, розцвілово сіпою радістю зрілі яблука в садах і сливи, що синімі іменем обнеслися... Ген, ген, вдалині майорють срібними паямами криші будівель міста Стрия...

Хвилини пливуть... Ставця безупину голосом, що в ньому повно захвату, звертається до Команданта, немов благає у Нього potwierдження своїм настроєм:

— Пане Професоре! Який тут чудовий краєвид... Скільки краси...

А Професор — Командант, щось там їй відповдає і мовчить...

* * *

З Парашки сходимо в сторону Сколого. З полонинного, розлогого світу, входимо в царство сторічних смєрек, а ще нижче буків... Остання партія схилу дуже мальовнича, повна малинників та високих-високих саїтних смєрек на зрубках ліса... Претарго звидісь виглядають червої черепиці дахів мєстєчка, що нечаяно зринають гострими ромбами з-поза спіної зелені дерев...

Сколе обходимо боком. Прямуємо до дороги в сторону Камінки. Маршуємо історичним шляхом, першого вимаршу УСС-ів. Про це свідчила висока на скалі викована пролам’ятна табличка...

Дорога в’ється понад потічком, що пробірається розгучноно юністю поміж камені, спадає маленькими водопадами вдлі, то, знову розливаючись, спокійним плєсом немов якусь давню казку розказує... Сонце стануло в орбіті півдня, теплого осіннього дня... Полуднуємо. Короткий відпочинок і наказ купатися. Подруги відходять під проводом Пані Професорової дещо вгору, за закрут, а ми швидко роздягаємось... Маленький водопад аж просить полюбуватись оживною прохолоддою...

Біку. Ковзкий камінь і простягнувшись по всю довжіню, сковзуєть по шореткій плиті вниз, до водопаду... В останній хвилині хтось з друзів мене придержав. З купелі вже нічого не буде... В мене обснулася в багатьох місяцях шкіра, виступили синяки, закривавились здрапанання... Заціплюю зуби і прошу друзів ні одним словом не сказати Командантові про мою пригуду. Вдягаюся. В мене болить ціла ліва сторона тіла. Мені важко робити перші кроки, але з маршем, при маршовій пластовій пісні, біль забувається. Самі ноги маршують...

Вже немєсою стрімким схилом на верх гори Ключ, славної з перших боїв УСС-ів. Там і хня збірня могила. На могилі гарний хрест і напис: „Борцям за волю України”. На

Учасники III-ого Пластового З'їзду в Мельборн (Австралія) 3. жовтня 1954

борзі плетемо вінок. Стаємо навколiшки. Молимося...

Хвилинка мовчанка... Це ми, українська молодь, прийшли до Ваших могил, Герої, зачерпнути оживної віри-сили, щоб сповнити Ваш заповіт... Цей обов'язок, який переймаємо від Вас, виповнимо радісно так, як ще недавно ми грали пластову гру... І вже плыве маєстатичне „Ви жертвою”... Воно летить в далекі доли, сягає до сонних хаток, ворухить вітками дерев, розпливається з дрібнішими краплинками дощу...

— Йдемо! — наказує Командант. Сходимо безлісним схилом. Сходити мені вниз, маючи на гумових підметках пiвчеревини, по мокрому схилі, далекі, важко... Раз-по-разу простягаюся на мокрій траві, як довгий... Яюсь воно вже так на мандрівці є, що приходитьсь вражуватись в ті місця, що їх найбільше стараємося оберегти... Тому падаю часто на лівий бік і то так ненадійно, що в мене нема спроби будьяким рухом зменшити тягар упадку... Чи я тоді кляв? Здається, але вже тепер не пригадую... А на добавок Командант помітив, що в мене нема дощовиків... Не сказав мені ні одного слова... Це мене дорешти „викінчило”... Коли б був Командант хоч би одним словом „нагримав”... А так...

Врешті, коли перед нами виринули скелі Бувиши, то вітав я їх зовсім будякує. Може я тоді здравствую тобі, Славцю, що ти могла скрикувати з захопленням:

— Як тут гарно!...

Ватра горить... Всі метушаться перед входом до печери, пригортають з галузок частини легионів. Мені добре сидіти без руху, обершись плечима об холод каменя. В мене не було тоді сили самому станути в черзі і взяти чай... Я тобі, Миколо, ще нині дякую за те, що мені його подав...

Нічна тиша. Тільки ватра спалахує осяйними спалахами сухих галузок, тріскотить іскрами... Це святий вогонь висилає в темні Гірської ночі погрозливі перестороги зим думам... Не приходьте, не тривожте спокійного сну мандрівників, а то... і тільки іскри злітають угору...

Пробую укластися леджа до сну. Даремний труд. Ще найкраще сидіти... І тому, окутуюся коцом й куняю сидячи... В 2-й годині ночі переймаю стійку біля вогню. Через годину мені треба розбудити тебе, Стефку. В мене нема серця переривати тобі спокійного сну... Я і так не можу спати... Тому спи спокійно. друже Стефку, і ти друже

ЩИРЕ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВСІМ СПІВРОБІТНИКАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ТА ЧИТАЧАМ

ПЕРЕСИЛАЄ

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТРАЦІЯ

Славку. Я сторожитиму за вас багаття мандрівничої ватри нині...

Сіріє. Докиду до ватри багато дров й поволеньки спинаюся на скелю. Прокладені місяцем драбини улекують похід. Виходжу на шпиль.

... Мряки заснували білими прядивами молока доли... Де-не-де вирінають з них замаєні спілюю зеленню осени шпилі та гірські хребти. Мряки скупивджені, розбурхані, немов море в час шторму... Гребенів їхніх хвиль торкаються карміново-золоті соняшні промені. Вони мерехтять барвами, підмазуються фіолетами тіней... Хвилинка і вже вони насуваються на верхи, заховають їх у собі то знов відпливають...

Там застав мене Командант. Я почув одне слово:

— Гарно!...

Злознені пожертви на пресовній фонд допомагають нам у великій мірі видавати „Молоде Життя” й „Готуєсь” правильно і безперервно.

Французькі скавти плетуть кошики
Фото: World Scouting

По сніданні вирушаємо в дорогу. В Команданта є свій мандрівничий звичай: Не їти другий раз слідами тієї, чи попередньої мандрівки... Тому і нині ідемо в сторону села Підгородичі, що принішкло між горами, по правому березі ріки Стрий. Не доходячи до нього, переходимо ріку бродом на другу сторону.

Входимо в Нижнє Синевідськo. Командант купує в крамниці яйця, сходимо з дороги на стежку й прямуємо нею гірськими плаями і хребтами в сторону села Оrove. У нас мешканців бурси, порожні напелечники вже. Ще вчора ми все з'їли... Грошей нема, та й навіщо вони тут придились би? В полудне Командант обділює всіх яйцями. Ще пригорща цукру із запасу Стефка — і ми пополюдували... Захоронка якось краще подбала за вас, як про нас бурса... Може винні тут і наші апетити, що на них ми ніколи не могли нарікати...

Orove вже поза нами. Підходимо на хребет Діа та ідемо в напрямі Трускавіця. Передвечірний сумер розгорюється світлами ліхтарів, блимає ярко крізь вікна хат, коли минаємо Трускавечі.

Маршуємо гостинцем через Стебник, Сієць та Коцьє в напрямі Дрогобиця. Кожний кілометр дороги вимагає все більшого та більшого зусилля. Як це добре Командант зробив, що всадив до автобусу в Трускавіці найслабших... Білья півночі входимо до бурси. Ми втомлені докраю так, що не всієї думати навіть про голод. Спати, спати, все кричить у мені...

Ранком наступного дня входимо до шкільної залі. Наші товаришки скрикують, коли підходимо до них, щоб привітати:

— Геть! геть! Ви зачаджені горами...

А ми, справді, просякли димами ватер із куців яйциво та віток карпатських, запашних смерек...

Чорний Джек

САМІТНИЦІ ПИШУТЬ:

...Я ходжу до парохіяльної, ніби польської школи, однак там польської мови не вчать і ніхто нею не розмовляє. Належу до шкільного товариства „Діти Марії” та вчуся музики. Шкільні завдання забирають мені весь вільний час, бо сестра-учителька 8-мої кл. завдає багато домашніх справ. На музичні справи на фортепіані не завжди лишається мені часу, а на проходи ходжу тільки в суботи та неділі, зимою найрадше на лід, на совги. Тепер моя Мамуся хвора і я веду все домашнє господарство, роблю це радо та з цілого серця бажаю влєкшити журбу, що зараз є у нашому домі.

Пластову Свят-вєчєрню зустріч провела я із горючою свєчєчкою в руках та думками з усєю пластовою Родиною...

Щодо пляну праці на зимові місяці, я вже дещо виконала, а саме взяла участь у зустрічі, стараюся робити все добре діло та збираю дрібні гроші до скарбонки. Всі інші точки, наведені в пляні, постараюся виконати, хотіла б тільки якнайкорше одержати вже офіційний приділ до якогось пластового гуртка, по змозі в Нью-Йорку, щоб могли з ним листуватися і працювати. Тут не маю ніяких товаришок, з якими могла би широко заприятитись, тому нетерпеливо чекаю літніх ферій, щоб знову поїхати до пластового табору та провести чудовий час серед рідних та дорогих мені подруг...

пл. уч. М. Остап'юк

Дорога Малинко!

Ми широко співчуваємо, що Твоя Мамуся хвора та що такий важкий тягар впав на Твої молоденькі пле-

чі, але ми також горді, що Ти так по пластовому зустрічаєш лихо та стараєшся улегшити турботи Твоєму Батькові Гарно, що Ти взяла участь у свят-вєчєрній Зустрічі та виконуєш плян праці.

Твоє прийняття до 18. курєня ім.

ПЛАСТУНИ В КАРИКАТУРІ

„Руди Роб” — дружний шарж Гога

О. Пчілки полагадженє, а зв'язок з Тобою держатимє пл. уч. Тана Рабій, якої адресу Ти одержала.
СКОБ!

Дорога Подруго!

Щиро дякую Вам за листа й надіслані матеріяли.

Я тут сама одна, не маю товаришок-Українок, часом тільки їду до Амстердаму, де маю знайомих дівачат. У нас немає української школи, ані церкви.

Я дуже хочу належати до Пласту й учитись багато про Україну. Й радо зобов'язуюсь виповнити все, що є подане у пляні праці.

СКОБ!

Христя Бішко

ПЛАСТОВІ ТАБОРИ В АВСТРАЛІЇ

Наприкінці грудня 1954 року і в перших тижнях січня 1955 року відбувся в Інглеборн, Австралія, пластовий вишкільний табір. В таборі, який відбувається кожного року в тому ж часі, взяло участь ок. 100 пластунів і пластунок. Табір розташований на власній пластовій площі (шість акрів лісу над річкою) неподалік від залізничної станції. Табір відвідав голова Крайової Пластової Старшини пл. сен. М. Марєнін.

ТОРОНТСЬКІ ПЛАСТУНИ ПАМ'ЯТІ СВОГО ВЕЛИКОГО ДРУГА

В неділю 6. березня ц. р. торонтські пластові частини пом'янули панахидою пам'яті сл. п. пластуна „Чорноморця” Романа Шухевича, пізнього командира Української Повстанчої Армії ген. Тараса Чупринки. Панахида відбулася в церкві св. о. Ніколая, слов'єнськїх пластунами і громадянством. Пластові частини із своїми прапорами були уставлені навколо престола. Під спів хору, що вивів могутню „Вічну пам'ятть”, пластові прапори похилилися вниз і пластуни виструнчилися, лінуци духом далеко в Рідний Край, де героїською смертю поліг п'ять років тому їх Великий Друг Шухевич-Чупринка.

КНИЖКА НЕОБХІДНА ДЛЯ ВПОРЯДНИКІВ І ПРОВІДНИКІВ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Головна Пластова Булава опрацювала й видала новий
ПРАВИЛЬНИК УЛАДУ ПЛАСТУНІВ ЮНАКІВ

ЧАСТИНА I.
ПРОГРАМОВІ Й УСТРОЄВІ НАПРЯМІ

Стор. 53 великого формату

Ціна I.— дол.

Замовляти у Видавництві „Молоде Життя”

MOLODE ZYTTLIA, Inc

142 Second Ave., New York City, N. Y.

Дальші частини Правильника: II. Пластові проби, III. Пластові іспити вмілостей і IV. Книгovedення в частинах УПНО — друкуються.

Молоде Життя
OFFICIAL PUBLICATION OF THE PLAST

„MOLODE ZYTTLIA”, Journal for Ukrainian Youth

Видає „Молоде Життя”, зарєєстрована корпорація.

Published by „Molode Zytllia”, Inc. New York, N. Y., USA.

Редатге Колегія.

Загальна Редакція в Адміністрація виходних журналів: Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна \$0.20. Річна передплата (10 місяців крім ваканцій) — \$2.00.

Друкарня „Дніпро”, 77 1st St. Маркс Пл. Нью Йорк.